

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
2. Положення про Державну авіаційну службу України: затверджене Указом Президента України від 06.04.2011 № 398 // Офіційний Вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1233.
3. Транспортне право України: Підруч. / М. Л. Шелухін, О. І. Антонюк, В. О. Вишневецька та ін.; за ред. М. Л. Шелухіна. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2008. – 896 с.

УДК 346.2(477)(043.2)

Лучко М. В., студентка
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЛІЗИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

На даний час в Україні існує велика кількість приватних лізингових компаній. Відповідно до розміру лізингового портфелю та вартості активів, переданих у лізинг, «Українське Об'єднання Лізингодавців» визначає 20 основних лізингових компаній: ВТБ Лізинг Україна, Райффайзен Лізинг Аваль, УніКредит Лізинг, ІНГ Лізинг Україна, ОТП Лізинг, Порше Лізинг Україна, Хюпо Альпе-Адрія-Лізинг, Євро Лізинг та інші [7]. Також в Україні діють і державні лізингові компанії, а саме: Національна акціонерна лізингова компанія «Укragenrolізинг», Відкрите акціонерне товариство «Лізингова Компанія «Укragenromашінвест», Національна акціонерна компанія «Укрсвітлолізинг». Для підвищення ефективності роботи даних компаній необхідно привести нормативно – правові акти, що регулюють лізингову діяльність, у відповідність один одному та внести нові положення, які б регулювали питання, що раніше не були визначені на законодавчому рівні.

Розвиток ринку лізингу в Україні знаходиться на початковому етапі. У результаті цього в Україні ще не існує тих сприятливих умов використання лізингу, які б давали змогу розвинути систему лізингу до світового рівня. Але найголовнішим чинником, який стримує розвиток лізингу в Україні, є недосконалість його законодавчого забезпечення, що й обумовлює актуальність цього дослідження.

Метою даного дослідження є здійснення аналізу системи нормативно-правових актів, що регулюють лізингову діяльність в Україні, визначення недоліків такого регулювання та формування на основі проведеного

дослідження пропозицій щодо удосконалення чинного законодавства, що регулює лізингову діяльність.

На даний час лізингова діяльність в Україні регулюється такими основними нормативно-правовими актами, як Цивільний та Господарський кодекси, законами України «Про фінансовий лізинг» від 11.12.2003 р., «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» від 12.07.2001 р., «Про банки і банківську діяльність» від 07.12.2000 р., а також нормативними актами Національного банку України та Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

Так, існують різні підходи до трактування лізингу, його видів і функцій. Суперечності в чинному законодавстві виникають через відсутність чіткого визначення терміну «лізинг». У законодавстві термін «лізинг» вживається у кількох значеннях: як господарська діяльність, як господарська операція та як договір. За статтею 292 Господарського кодексу України лізинг – це господарська діяльність, спрямована на інвестування власних чи залучених фінансових коштів, яка полягає в наданні за договором лізингу однією стороною (лізингодавцем) у виключне користування другій стороні (лізингоодержувачу) на визначений строк майна, що належить лізингодавцю або набувається ним у власність (господарське відання) за дорученням чи погодженням лізингоодержувача у відповідного постачальника (продавця) майна, за умови сплати лізингоодержувачем періодичних лізингових платежів [1]. Цивільним кодексом України, а саме статтею 806, дається визначення лише договору лізингу. За договором лізингу одна сторона (лізингодавець) передає або зобов'язується передати другій стороні (лізингоодержувачеві) у користування майно, що належить лізингодавцю на праві власності і було набуто ним без попередньої домовленості із лізингоодержувачем (прямий лізинг), або майно, спеціально придбане лізингодавцем у продавця (постачальника) відповідно до встановлених лізингоодержувачем специфікацій та умов (непрямий лізинг), на певний строк і за встановлену плату (лізингові платежі) [2]. Податковий Кодекс України (пункт 14.1.97 статті 14) визначає лізинг, як господарську операцію [4]. Таке не однакове визначення поняття лізинг створює певні складнощі у здійсненні правового регулювання даного виду діяльності.

У законодавстві змішуються поняття «об'єкта» та «предмета» лізингу, а також різні нормативно-правові акти не однаково визначають предмет лізингової діяльності. Статтею 807 ЦК України зазначається, що предметом договору фінансового лізингу може бути неспоживна річ, визначена індивідуальними ознаками та віднесена відповідно законодавством до основних фондів. Отже, ЦК та Закон України «Про фінансовий лізинг»

визначають предмет лізингу однаково, але ГК дає інше визначення, що є недопустимим при регулюванні одного і того ж спектра відносин [3].

Жоден нормативно-правовий акт не передбачає вимог щодо ліцензування лізингової діяльності, а реєстрація лізингових компаній та інших юридичних осіб, що надають лізингові послуги у Національній комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, проводиться на добровільних засадах [5].

Державне регулювання як форма державного впливу на лізингову діяльність здійснюється державними органами в межах наданих їм регулятивних повноважень. Відповідно до статті 48 ГК України з метою створення сприятливих організаційних та економічних умов для розвитку підприємництва органи влади на умовах та в порядку передбачених законом надають підприємцям різноманітні види допомоги. Але в Україні відсутній спеціально уповноважений орган у сфері регулювання ринку лізингових послуг. До органів, які здійснюють в межах своєї компетенції державне регулювання ринку лізингових послуг, належать: Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Міністерство фінансів України, Антимонопольний комітет України, Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг [6, с. 86].

Отже, найголовнішими проблемними питаннями, які постають перед лізингодавцями при здійсненні ними своєї діяльності, є нестабільність та суперечливість законодавчої бази, а також проблеми із фінансуванням лізингу. Саме через це лізингові компанії, не здатні задовольнити існуючий попит на лізингові послуги.

Для вирішення всіх цих питань в першу чергу доцільним було б розроблення Закону, який би регулював не один вид лізингової діяльності, як це робить Закон України «Про фінансовий лізинг».

Необхідним є створення єдиної державної інформаційної бази, яка б містила відомості про всі діючі в Україні лізингові компанії. Це б дало змогу контролювати кількість діючих в Україні лізингових компаній та якість послуг, які ними надаються.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
3. Про фінансовий лізинг: Закон України від 16 грудня 1997 р. (в ред. Закону від 11.12.2003 № 1381-IV) // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 15. – Ст. 231.

4. Податковий кодекс України від 02 грудня 2010 р. № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

5. Положення про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг: затверджене Указом Президента України від 23.11.2011 № 1070 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nfp.gov.ua/>

6. Ментух Н. Види учасників лізингової діяльності та їх особливості / Н. Ментух // Підприємництво, господарство і право. – 2010. – № 1. – С. 84-87.

7. Сайт Українського Об'єднання Лізингодавців – Рейтинг лізингових компаній за результатами третього кварталу 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uul.com.ua/>

УДК 347.788: 656.7.072 (043.2)

Нерода Ю. Ю., студентка,
юридичний факультет,
Національний університет ДПС України, м. Ірпінь
Науковий керівник: Шишка Р. Б., д.ю.н., професор

ГАСТРОЛЬНІ АВІАПЕРЕВЕЗЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ПРОДЮСЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ВИПАДКОВА УМОВА ПРОДЮСЕРСЬКОГО ДОГОВОРУ

Інтенсивний розвиток музичного шоу-бізнесу зумовив появу нових наукових досліджень у сфері права інтелектуальної власності в контексті посилення правового регулювання продюсерської діяльності. Насамперед, юридичним оформленням правовідносин продюсера та артиста є продюсерський договір.

Актуальність теми дослідження зумовлена необхідністю теоретико-правового обґрунтування умов продюсерського договору та потребою удосконалення правового врегулювання правовідносин у сфері гастрольних авіаперевезень продюсера та артиста. Це пов'язано із терміновістю незапланованих виступів, бронюванням місць для перевезень, вторгненням у права інших пасажирів та фактичною

Проблемою вдосконалення продюсерського договору, дослідженням його умов на різному рівні переймалися такі представники цивілістики, як В. М. Гордон, О. С. Іоффе, сучасні дослідники М. І. Брагінський, В. В. Вітрянський, в Україні О. А. Беляєвич, С. М. Бервено, В. А. Васильєва, В. В. Луць, М. М. Сібільов, а питання правового регулювання гастрольних та повітряних перевезень опосередковано досліджували такі вчені, як Р. В. Кобилецький, П. Р. Левковець,